

El pa

Un relat de: [angela nin](#)

EL PA

He hagut d'anar a comprar jo el pa aquest matí. Cada dia el compra el Sergi, però avui s'ha quedat adormit i ha marxat a corre cuita, sense ni tan sols beure un got de llet amb cafè. La fleca està a la cantonada, i cada dia després del seu got de llet compra ell el pa, perquè el vol recent fet. A més a més, en aquesta fleca tenen un forn de llenya i el pa és immillorable. Després compra la premsa del dia, dos diaris, s'ha de tenir quanta més informació millor, i no és bo llegir-ne només un, de manera que mentre va fent queixalada al pa amb tomàquet i al pernil, o al formatge, o al fuet, es va assabentant de les notícies. El Sergi és un addicte a la premsa escrita, li agrada llegir i rellegir els articles, i quan una cosa no l'acaba d'entendre, torna enrere, pensa, raona, i llavors es fa la seva composició. A vegades li dic perquè no s'ha fet polític, ja que es coneix tots els intringulis d'aquest món, simplement per la quantitat d'informació que s'empassa cada dia. A la tarda, després de dinar, no fa la migdiada com molta gent, no. Ell segueix llegint tot el que li ha quedat a l'hora de l'esmorzar.

Doncs bé, avui no ha pogut llegir. S'ha adormit perquè ahir es va allitar molt tard per escoltar un d'aquests debats que fan a la televisió els polítics quan s'apropen eleccions. S'entusiasma, s'exalta, però tot i que el treuen de polleguera les seves declaracions tots son iguals, només pensen amb el partit i no els importa res més, mantenir-se a la cadira i prou, sembla que hi estiguin empegats amb cola, ell no se'n sap estar, i segueix tota la campanya com si li anés la vida.

La noia de la fleca, la Pili, sap que sóc la dona del Sergi i ja em tria el pa com a ell li agrada, una barra de pa de poble cuita i cruixent. He aprofitat per comprar unes pastes de té que fan ells i que també són boníssimes, com tot el que elaboren en aquest forn. Només veure el goig que fa tot el gènere, les coques de recapte, la coca dolça farcida de crema, les magdalenes, vaja, que m'ho emportaria tot, però és clar, que passaria llavors amb l'augment de pes? I amb el colesterol? I qui ho sap si també amb el sucre...

He passat pel quiosc i he comprat els dos diaris, perquè el Sergi pugui llegir després de dinar assegut còmodament al sofà, és un dels seus plaers més desitjats.

Com que he hagut de sortir tan si volia com si no, he aprofitat per anar a comprar a la fruiteria del carrer. Ara es comencen a veure uns maduixots preciosos, d'aquell color maduixa tan bonic, lluent i grossos i amb una olor que déu ni do, no puc resistir la temptació i en compro una capsa. Friso per arribar a casa i poder esmorzar d'una vegada, amb les presses no he tastat res de res.

Deixo totes les bosses damunt la taula de la cuina mentre em trec les sabates. Soc incapaç d'anar per casa amb les sabates del carrer, sempre tinc les sabatilles en un armari al rebedor i és la primera cosa que faig així que creuo la porta del pis.

Obro la nevera, trec tomàquets de penjar, aquells tan petits, d'aquells que amb un de sol pots sucar ben bé dues llesques de pa i que son tan saborosos.

Agafa la bossa del pa, la obro, i el deixo damunt la taula. Ja ho tinc tot a punt, un plat pla, el ganivet, l'oli, la sal, el formatge, perquè avui em ve de gust menjar formatge i beure un suc de taronja. Em comença a créixer la saliva en veure-ho tot preparat, però així que tinc a la mà la barra de pa, tinc un dubte. Mai he pogut encetar-la jo, mai m'he pogut menjar el crostó, sempre l'he trobat començada, i és clar he tallat la llesca que em tocava i no em calia pensar gens, però avui la cosa és ben diferent. Em miro la barra i m'adono que mai m'hi havia fixat, i veig que té una forma la mar de bonica, que té un dibuix damunt que la divideix en dues parts de dalt a baix, i que cada punta es diferent. Una és més aviat rodona, i l'altra és més punxeguda. Segur que la textura és diferent, estic convençuda que una, com que te més crosta, deu ser més cruixent, i l'altra potser és més tova perquè te més molla. No sé pas quina de les dues puntes començar. Per altra banda, si començo la més punxeguda, potser el tros que quedi s'assecarà abans, al cap i a la fi no ens l'acabarem fins a l'hora del sopar. Cert que jo bereno cada dia i menjo una llesca de pa amb melmelada, xocolata, o simplement amb oli i sal o amb oli i sucre, que per cert està boníssim, i em recorda quan era petita que la meva àvia ens en donava per berenar a la meva germana i a mi. Ah, i també menjàvem pa amb codonyat. Que consti que des de llavors n'he menjat poquíssimes vegades. No sé per on començar a tallar, em fan goig les dues puntes, em fan goig els dos crostons. Bé, m'he de decidir. Tancaré els ulls, donaré uns toms a la barra, l'agafaré per la punta amb la mà sense veure-hi i l'encetaré per aquell lloc que he triat a l'atzar.

Rinnnggg! Rinnnggg! Ostres, el porter automàtic. Qui cony déu ser ara? No espero pas a ningú, ni al llauner, ni al fuster, ni la compra del súper. Qui és? Com diu, una carta certificada? Ah, l'he de signar? D'acord, d'acord, li obro la porta perquè pugui.

I ara, no se pas que pot ser aquesta carta, i certificada, déu ser una cosa important.

Rinnnggg! Ja vinc, ja vinc. Hola, bon dia. Bon dia, miri ha de signar en aquest llibre, i ara el paper que ve amb el sobre. Ha de posar la data vostè mateixa, si us plau. Gràcies, bon dia. Adéu, bon dia.

A veure, a veure, va a nom del Sergi. És de l'oficina de trànsit, que estrany. Sort que aquests sobres son fàcils d'obrir. Òndia!, una multa per excés de velocitat, el dia vint del mes passat, gairebé fa un mes. A veure, que era

el dia vint, dissabte, el dissabte que vaig anar a veure la nena al poble. El conduïa jo el cotxe aquella dia. Com és possible que anés tan de pressa, si soc una persona d'allò més prudent? Potser encara no tinc clar des d'on s'ha de començar anar a vuitanta per hora, jo no em vaig fixar en cap cartell que ho indiqués. Mare meva, mentre no em treguin punts també. Bé, a mi no, al Sergi, perquè el cotxe va al seu nom i representa que la infracció la va fer ell. Es posarà com una moto, quan ho vegi. Cony, quin mal d'estomac que tinc! Déu ser de gana, perquè ara que hi penso, si ja són dos quarts d'onze i encara no he tastat ni una molla de pa.

Em deixo estar de multes, i vaig a la cuina que ja ho tinc tot a punt. Aquesta cartera m'ha destarotat, ves per on. Mmm, quin goig que fa aquest pa! I quin crostó més deliciós, tan punxegut i cruixent. L'obriré per la meitat, el sucaré ben sucad amb tomàquet, un bon raig d'oli i em faré un entrepà de formatge amb pernil dolç. Després em faré un tallat, i apa, a fer el llit i engegar la rentadora. Per cert, com és que he estat tanta estona per començar a esmorzar? Ah sí, no tenia clar per quin costat havia d'encetar la barra de pa. Mira que he estat estúpida, tan bo que el trobo aquest crostó, i encara dubtava. Em sembla que he tallat el punxegut, oi? No, no, crec que és el rodó. Vaja, ara estic dubtant, però l'entrepà està deliciós!